



MED VOLD SKAL LAND BYGGES

Af HOLGER IISAGER



ORV, mennesker, jeg var oppe og slås med Jens Erik, og så smædede jeg øret på ham, men så flækkede han næsen på mig. Orv, hvor det blødte. Men det blev osse dyrt for hans far, halvtreds kroner, for han er ikke ansvarsforsikret.

Jeg kender ikke den ti-elleve-årige dreng, som i sporvognen fortalte en kammerat om denne drabelige nævekamp, men han var åbenlyst stolt af at have flækket både kammeratens øre og hans fars tegnebog. Og historien bar spor af at være fortalt nogle gange.

Vor helts begejstring for hårdtslående argumenter deles af mange andre drenge og af fædre, som glæder sig over, at deres sønner kan slå fra sig og ikke er tøsede. Kort sagt, at de er raske drenge.

DE fleste fædre og mødre er nok også raske forældre i den forstand, at de af og til griber til vold overfor deres børn,

stikker dem en på kassen eller et par slag med flad hånd på sædepartiet, som det hedder i det ottekantede cirkulæresprog. Endnu for en halv snes år siden var der ifølge Gallup kun et mindretal af danske forældre, som afstod fra legemlig afstraffelse af deres børn.

Vi kender mannakorn-filosofien, at den, der elsker sin søn, tugter ham, og den har forledt mange til at tro, at tæv er et af de mest oprigtige udtryk for kærlighed. Det er altid rart at kunne dække sin dumhed bag citater. Heldigvis er der også sagt mange rigtige ting om det unfair i, at kæmper hævler løs på dværge og om voldsmentalitet som forældrenes fallitbo.

HER er det de unges syn på sagen, sådan som jeg har lært det at kende gennem utallige samtaler og diskussioner, der drejer sig om. De er jo fremtidens forældre, og de er enige om, at et hjem ikke skal være

en høllebænk, og at børn skal have en kærlig, fornuftig og forstående opdragelse — alt det som er let nok at udtale og omsætte i slagord. Men de fleste af dem mener ikke at kunne undvære den korporlige afstraffelse.

Efter flertallets mening vil der altid kunne opstå situationer, hvor en øretæve eller en endefuld må være forældrenes svar på børnenes unoder. Og de mener at have tilstrækkelig pædagogisk indsigt til at vide nøjagtigt, hvornår magtanvendelse er på sin plads. Det vidste deres egne forældre nemlig, og selv har de ikke taget skade af en smule klod.

Det falder dem ikke ind at se deres egen indstilling til vold overfor mindreårige som en skadevirkning af deres forældres uddeling af tæv.

EN ejendommelig »dobbelmoral« afsløres hos disse unge, når man spørger dem, om børn så også må have lov til at sætte

sig til modværge overfor forældrene. Det må de altså ikke, fordi forældre altid har ret (de er de klogeste) og dermed eneret på at tæve.

På dette tidspunkt i diskussionen er der nogle af Øretævens Venner, som får kolde hænder. De husker tilfælde, hvor deres forældre pryglede uden grund, eller de kan indse det urimelige i en ensidig anvendelse af vold. Det store flertal holder dog fast ved, at gode forældre (og det agter de selv at blive) kan administrere tæppebanden med tilstrækkelig skønsomhed.

MENS der i den første halvdel af dette århundrede har været en udvikling i retning af mindre prygleri — men kun takket være ihærdig indsats fra enkelte humane pædagoger og forældre — synes denne udvikling nu at være gået i stå. Man banker ikke løs på de små af lyst eller religiøs overbevisning,

men tæver lidt en gang imellem, fordi man tror på nødvendigheden af det. Man vil ikke opgive vold som opdragelsesmiddel, men forsøger i stedet at opstille regler for dens anvendelse.

Når man så præsenteres for de unges »reglementer« for bank af unger, viser de sig at følge deres forældres straffelove ret nøje. Der må klås, når barnet fremturer i sin uartighed, når barnet ellers risikerer at komme til skade, når det er groft uærligt, når det er brutalt overfor andre børn osv. — altså en blanding af hævn og prævention.

JEG tror ikke på den neurosedannende virkning af enkelte øretæver, men jeg tror, at den principielle anerkendelse af vold i opdragelsen er bundfærdig (selv udøvet med køligt overlæg og kærligt sind), fordi den aldrig vil kunne befri os for vold i menneskelig omgang, men i stedet cementerer en inhuman tradition.

tæt på en ting



FREDERIK DEN VII's STOL

EFTER sigende skal det have behaget grundlovens giver, Frederik den syvende at sidde omvendt på stolene, med skrævende ben og hagen hvilende på stolens ryg — dog således at hans mandige skæg kunne ses. Samtidig sad han med enden trukket godt tilbage, så der var plads til maven og de mange medaljer; sablen lod han hvile på knæet — og den anden ende på gulvet. Det har været et flot syn, og der er ikke noget at sige til hvis Grevinde Danner havde mange misundere.

Nu kan vi imidlertid alligevel komme til at sidde på samme festlige måde, og vi kan oven i købet få stole, som er beregnet til det. Det kunne man også i gamle dage, og der findes et par eksemplarer af slagsen — den ene står på Rønneborg — den anden på museet i Århus. Og på grund af det førnævnte rygte kalder man disse stole Frederik d. syvendes stole — men om han vir-

kkelig har siddet i dem er vist tvivlsomt. Stolene har imidlertid inspireret arkitekten Hans Olsen til en modernisering, og stolen som oprindeligt var lidt af en spøg blev en udmærket fornuftig og funktionalistisk ting. Hans Olsen slog nemlig to fluer med et smæk ved ikke alene at flytte ryggen om på maven, men samtidig opfinde bordet uden ben.

Det viste sig nemlig, at stolen passer dårligt til et almindeligt bord, fordi man ville få så mange ben, at man umuligt kunne få plads til sine egne, men hvis man derimod hægtede bordpladen fast på stolens ryg — eller hvad pokker man nu skal kalde den, var det ikke alene smart, men så også pænt ud. Det er lige så enkelt som den dybe tallerken og det var-

me vand — det gælder bare om at opfinde det.

Stolene er af teaktræ — personligt bryder jeg mig ikke om denne træsort, men da den hverken er til at hugge eller stikke i, ikke kan brændes, knækkes, endsiges males, er der jo ikke andet at gøre end at beholde den. De polstrede sæder, ryggen og armlænet er beklædt med læder, så man sidder let

og elegant. Hvis man vil læse, hæfter man en læsepult på armlænet.

Tilbage er et problem: Hvor skal man gøre af bordpladen, når man ikke bruger den? Det næste blir tilsyneladende at opfinde et bord som hverken har ben eller plade, og det skulle være meget mærkeligt, om det ikke blev Hans Olsen som gjorde det.

TW